

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3372/2022
30.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Милетић, адвокат из ..., против туженог АГРОИНДУСТРИЈСКО КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА - АИК БАНКА АД БЕОГРАД из Београда, чији је пуномоћник Јована Алексић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2932/20 од 25.03.2022. године, у седници одржаној 30.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2932/20 од 25.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1635/18 од 04.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је ништаво решење правног претходника туженог ALFA BANK SRBIJA АД Београд из Београда број .. од 13.12.2013. године, те су поништене све правне последице које је то решење произвело и обавезан тужени АГРОИНДУСТРИЈСКО КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА АИК БАНКА АД БЕОГРАД да тужиљу врати на рад и да јој обезбеди сва права из радног односа која јој припадају као да решење о отказу уговора о раду није донето, у року од осам дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у укупном износу од 574.500,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2932/20 од 25.03.2022. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1635/18 од 04.06.2020. године у делу става првог изреке и одбачена тужба по захтеву тужиље да јој тужени обезбеди сва права из радног односа која јој припадају као да решење о отказу уговора о раду није донето. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована

жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1635/18 од 04.06.2020. године у осталом делу става првог изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1635/18 од 04.06.2020. године и обавезан тужени да тужили накнади трошкове поступка у износу од 364.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, а изнад досуђеног износа одбијен, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова поступка пред првостепеним судом. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију у односу на став други, трећи и четврти изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20,10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити друге повреде правила поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању тужиле је била у радном односу код туженог и, по Анексу 3 уговора о раду, обављала послове руководиоца Филијале типа Ц у У септембру месецу 2013. године обавештена је о Одлуци туженог да затвори 19 експозитура, између осталих и експозитуру у Наведеном Одлуком предвиђен је вишак од укупно 66 запослених, који ће бити утврђени у складу са критеријумима из Програма решавања вишка запослених. Тужени је дана 04.10.2013. године, у складу са чл. 171. и 172. Закона о раду, тужили доставио писану понуду, потписану од стране овлашћених лица туженог - Georgios G. Tzilivakisa, менаџера HR division и ББ, запослене у Сектору администрације, а ради закључења Анекса 4 уговора о раду од 04.10.2013. године, због потребе обављања послова саветника за рад са становништвом у Филијали ... у Београду, почев од 10.10.2013. године. Тужиле је, одмах по пријему понуде, усмено саопштила ББ да прихвата понуђени Анекс уговора о раду, након чега је, најкасније 07.10.2013. године, препорученом пошиљком проследила и потписани Анекс уговора о раду. Седам дана након што јој је упућена понуда, тужиле је телефонским путем обавештена да је понуда повучена. Анекс 4 уговора о раду није потписан од стране овлашћених лица туженог.

Тужени је 27.11.2013. године, у сарадњи са Националном службом за запошљавање и репрезентативним синдикатом, донео Програм решавања вишка запослених, којим је предвидео критеријуме за утврђење вишка запослених. Применом наведених критеријума утврђено је да тужиле представља вишак, јер ради на пословима за чијим је обављањем престала потреба, те да, због природе организације послова и постојеће понуде послова на тржишту, не може да јој се обезбеди други посао, рад код другог послодавца, преквалификација или доквалификација нити рад са непуним радним временом. Побижаним решењем туженог број .. од 13.12.2013. године,

тужиљи је, у складу са чл. 158, 159. и 179. став 2. тачка 9) Закона о раду, са наведеним даном престао радни однос код туженог, уз исплату отпремнине.

На основу наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да је тужени, понуду учињену у прописаној форми, која је садржала потписе овлашћених лица код туженог, супротно одредбама чл. 36. и 37. Закона о облигационим односима, усмено опозвао пре истека рока од осам дана за изјашњење о понуди. Наиме, по становишту нижестепених судова, правне последице достављања понуде туженог су настале у тренутку када је тужиља понуду примила и она обавезује туженог до истека рока за њено прихватање. Како је понуда за премештај тужиље на друге послове обавезивала туженог у време када је тужиљи усмено саопштено да је од понуде одустао, тужени није могао опозвати понуду. Ово тим пре што је оценом изведених доказа утврђено да је тужиља, након што јој је предочена понуда, усмено саопштила да је сагласна са понудом, да је прихвата и по њеном пријему и потписивању, по уобичајеној процедури, поштом, препорученом пошиљком, најкасније 07.10.2013. године, односно пре истека рока за изјашњење на понуду, потписани анекс доставила туженом, при чему је у књигу одлазне поште уписала број препоручене пошиљке.

Према одредби члана 179. став 1. тачка 9) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 32/13) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су закључили да је оспорено решење о отказу уговора о раду тужиље незаконито.

Ревизијом се неосновано указује да у току поступка нису пружени докази да је тужиља доставила туженом прихват понуде пре него што је учињен њен опозив, нити доказ да је уопште доставила прихват понуде, односно потписани примерак спорног Анекса уговора о раду у било ком тренутку до подношења тужбе. Врховни суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да евиденција интерне поште, достављена од стране туженог, није урађена у складу са процедуром вођења евиденције, будући да у истој нису наведена писмена која су достављена, нити садржи ознаку која представља деловодник, нема назнаку лица које је примило пошту, када и од кога је пошту примило, нити назнаку и потпис лица које је извршило унос података. Поред тога, тужени није предочио књигу везану за евиденцију поште која је вођена у експозитури у којој је тужиља радила, а која је по затварању те експозитуре складиштена у Филијали туженог у

Како је усвојен тужбени захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду, то је правилна и одлука о враћању тужиље на рад, јер је последица поништаја решења о отказу уговора о раду реинтеграција запосленог на основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Имајући у виду изложено, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић